

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi tuloverolain 69 ja 71 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi tuloverolain verovapaita henkilökuntaetuja ja matkakustannusten korvausten verovapautta koskevia säännöksiä.

Esityksessä ehdotetaan, että veronalaiseksi eduksi ei katsottaisi työnantajan järjestämää sairaan lapsen tilapäistä hoitoa siltä ajalta, jona vanhemmilla olisi täysin palkkaeduin oikeus olla kotona lasta hoitamassa.

Yleishyödylliseltä yhteisöltä saatu matkakustannusten korvaus yhteisön hyväksi sen toimeksiannosta tehdystä matkasta ehdotetaan säädettäväksi eräin rajoituksin verova-

paaksi tuloksi silloinkin, kun verovelvollinen ei ole työsuhteessa yleishyödylliseen yhteisöön tai ei muuten saa palkkaa työstä, johon matka liittyy.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Tuloverolain 69 §:n muutosta sovellettaisiin ensimmäisen kerran jo vuodelta 2000 toimitettavassa verotuksessa ja 71 §:n muutosta ensimmäisen kerran vuodelta 2001 toimitettavassa verotuksessa.

PERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

1.1. Sairaan lapsen hoitoedun verotus

Työntekijällä on yleensä oikeus jäädä tilapäisesti, eli 3—4 päiväksi, hoitamaan sairaan lasta kotiin täysin palkkaeduin. Tavallisesti asiasta on maininta työehtosopimuksissa. Käytännössä sama etu koskee kaikkia työntekijöitä riippumatta siitä, ovatko he järjestäytyneitä vai eivät. Viime aikoina ovat alkaneet yleistyä järjestelyt, joissa työnantaja järjestää lapselle ulkopuolisen hoitajan, jolloin lapsen vanhempi on voinut hoitaa työtään normaalisti. Tarvetta tällaisiin järjestelyihin on ilmennyt erityisesti aloilla, joilla työntekijät ovat korkeasti koulutettuja erityisasiantuntijoita. Heidän työpanoksensa korvaaminen on lapsen äkillisesti sairastuttua hankalaa. Ulkopuolisen hoidon järjestämiseen on turvauduttu erityisesti aloilla, joissa työt ruuhkautuvat kausittain kuten tilitoimistoissa. Lisäksi ala on naisvaltainen: edelleenkin perheessä äiti on useimmiten se vanhemmista, joka käytännössä jää sairastunutta lasta hoitamaan.

Työnantajan järjestämä sairastuneen lapsen hoito on ilmiönä uusi, eikä edun verokohtelu ole vielä vakiintunut. Asiaan on ensin otta-
nut kantaa Uudenmaan verovirasto 17 päivänä elokuuta 1999 antamassaan ennakkoratkaisussa 111/99. Ratkaisussa katsottiin, ettei työntekijälle syntynyt lähinnä työnantajaa hyödyttäneestä järjestelystä rahanarvoista etua. Veronsaajien asiamies valitti ratkaisusta, ja Helsingin hallinto-oikeus antoi asiasta äänestyksen jälkeen verovelvollisen kannalta kielteisen päätöksen 3 päivänä marraskuuta 1999 (99/5001/3). Päätöksen mukaan verotettavaa etua syntyy siitä, että työnantaja on kustantanut työntekijän elantomenoja. Asiasta on valitettu edelleen, ja asia on parhailaan käsiteltävänä korkeimmassa hallinto-oikeudessa.

Hoitoedun verokohtelussa ilmenneet tulkintaerimielisyydet ovat ymmärrettäviä, sillä kysymyksessä on rajatapaus. Edun verollisuutta puoltaa se, että kieltämättä työnantaja korvaa perheen elantomenoja järjestäessään sairaan lapsen hoidon. Toisaalta perheen näkökulmasta rahanarvoista etuutta ei ole syntynyt, koska perheen taloudellinen tilanne

pysyy samana kuin jos vanhemmat valitsisivat kotiin jäämisen täysin palkkaeduin työnantajan järjestämän hoidon sijaan.

Työnantajan järjestämä sairaan lapsen hoito vastaa nykyaikaisen yhteiskunnan ja työelämän vaatimuksia tarjotessaan yhden hoitovaihtoehdon erityistilanteiden varalle. Jotta järjestely voisi vakiintua, verokohtelusta olisi saatava varmuus mahdollisimman pian. Asian tulkinnanvaraisuuden vuoksi paras tapa on hoitaa asia lainsäädäntöteitse. Esityksessä ehdotetaan, että tavanomaisia henkilökuntaetuja koskevaan tuloverolain (1535/1992) 69 §:ään lisätään säännös, jonka mukaan työnantajan tilapäisesti järjestämästä sairaan lapsen hoidosta ei aiheudu veronalaista etuutta siltä ajalta, jona vanhemmilla olisi oikeus palkalliseen hoitovapaaseen. Esitystä valmisteltaessa on siten päädytty samaan ratkaisuun kuin Uudenmaan verovirasto, koska perheen näkökulmasta rahanarvoista etua ei käytännössä synny. Jos työnantaja järjestää hoidon pidemmältä ajalta, kysymyksessä olisi tältä osin veroalainen henkilökuntaetu.

Täysin selvää ei ole, milloin kysymyksessä on tilapäinen hoitojärjestely. Koska työehtosopimuskäytäntö rajoittaa palkallisen hoitovapaan 3—4 päivään, esityksessä ehdotetaan, että tilapäisenä voitaisiin pitää enintään 4 päivän pituista hoitajaksoa saman sairaustapauksen johdosta. Sitä vastoin säännöstä ei ehdoteta rajoitettavaksi vain työehtosopimuksin säänneltyihin hoitovapaisiin, koska saman edun työnantaja voi antaa myös muutoin.

Säännöksen liian väljään tulkintaan saataan pyrkiä erityisesti silloin, kun työnantaja ja työntekijä ovat intressiyhteydessä toisiinsa. Mahdollisiin väärinkäytöksiin ja keinotekoihin järjestelyihin voitaisiin kuitenkin puuttua verotuksen toimittamisen tai verotarkastusten yhteydessä.

1.2. Matkakustannusten korvaukset

Matkakustannusten korvausten verovapaudesta lopullisessa verotuksessa säädetään tuloverolain 71 §:ssä, jonka mukaan veronalaista tuloa ei ole työnantajalta työmatkasta saatu matkustamiskustannusten korvaus, päiväraha, ateriakorvaus ja majoittumiskorvaus. Säännöksen sanamuodon mukaan verovapaiden matkakustannusten korvausten piiri rajoittuu ennakoperintälain (1118/1996) 14 §:ssä tarkoitettujen työnantajien maksa-

miin korvauksiin, jolloin verovapaudesta osalliseksi pääsisivät ennakoperintälain 13 §:ssä tarkoitettua palkkaa saavat. Säännös ei tiukasti tulkiten koskisi esimerkiksi korvauksia, jotka maksetaan muille kuin työsuhteessa oleville, kuten urheilijoille tai vastikkeetonta työtä tekeville vapaaehtoistyöntekijöille. Lievemmän tulkinnan mukaan lainkohta voidaan nähdä myös yleisperiaatetta kuvaavana, jolloin korvaukset muillekin kuin työsuhteessa oleville voisivat olla verottomia. Oikeustila on joka tapauksessa tulkinnanvarainen siltä osin kuin kysymys ei ole työsuhteesta ja palkansaaajista.

Matkakustannuksia korvataan myös palkkaa maksamatta tai muutakaan vastiketta suorittamatta. Yleisintä tämä on yleishyödyllisissä yhteisöissä. Kun palkatonta vapaaehtoistyötä tekeville aiheutuu järjestön hyväksi työskentelystä matkakustannuksia, niitä on tapana vähäisissä määrin korvata. Korvauksista ei tarvitse toimittaa ennakonpidätystä. Ennakonpidätysvelvollisuudesta vapauttamisesta annetun Verohallituksen päätöksen (542/1998) 1 §:n 15 kohdan mukaan ennakonpidätystä ei toimiteta kustannuskorvauksesta silloinkaan, kun se maksetaan muuta korvausta suorittamatta tai muutoin kuin työsuhteen perusteella edellyttäen, että korvausta maksettaessa on noudatettu verosta vapaaksi katsottavien matkakustannuskorvausten perusteista ja määräistä tuloverolain 73 §:n nojalla vuosittain annettavaa Verohallituksen päätöstä. Maksajan on kustakin korvaussensaaajasta laatimassaan vuosi-ilmoituksessa ilmoitettava veronalaiset kustannusten korvaukset.

Saaajan verotuksessa korvaus luetaan tuloksi, mutta saajalla katsotaan toisaalta olevan oikeus vähentää korvattuja kustannuksia. Useimmiten korvataan omalla autolla tehtyjä matkoja. Tällöin on herättänyt hämmennystä se, ettei vähennykseksi hyväksytä kilometrikorvauksena työmatkoista vahvistettua 211 penniä kilometriltä vaan pelkästään kilometrikorvausta alempi, omalla autolla tehtävistä työmatkoista hyväksyttävä vähennys, joka on 110 penniä kilometriltä. Ero johtuu siitä, että ensin mainittu määrä on lailla sidottu työmarkkinaratkaisuihin, joiden myötä kilometrikorvaukseen on vanhastaan sisällynyt selvää ylikompensaatiota, kun taas 110 pennin vähennys on laskettu todellisten kustannusten mukaan.

Yleishyödyllisten yhteisöjen keskuudessa ja verovelvollistaholla syntynyt tilanne on

koettu paitsi sekavaksi myös epätasapuoliseksi, jos työsuhteessa sallitaan suurempi kilometrikorvaus kuin mikä hyväksytään vähennykseksi muilla korvausten saajilla.

Urheilun verotustyöryhmä (Valtiovarainministeriön työryhmämuistio 17/1998) kiinnitti muistiossaan huomiota korvauksiin liittyviin tulkintaongelmiin. Työryhmä lausui alustavana käsityksensä, että tuloverolain 71 §:n soveltamisalaa voitaisiin harkita laajennettavaksi koskemaan myös yleishyödyllisten yhteisöjen maksamia kulukorvauksia. Samalla tulisi työryhmän mielestä kuitenkin voida varmistua siitä, että kulukorvauksen nimellä ei tosiasiallisesti makseta palkkaa. Tämä taas edellyttäisi työryhmän mielestä sitä, että todellinen asiantila eli kulujen olemassaolo olisi todettavissa tosite- ja muun aineiston perusteella.

Yleishyödyllinen yhteisö on määritelty verotusta silmällä pitäen tuloverolain 22 §:ssä. Kansalaistoiminnan kannalta keskeisin yhteisömuoto on yhdistys, joista yli 110 000 on merkitty yhdistysrekisteriin. Yhdistyksen tarkoitusta palveleva jäsenoiminta lienee vilkainta urheiluseuroissa. Paikallisseuroissa on noin 1 100 000 jäsentä. Tyypillisessä urheiluseurassa on noin 200 jäsentä. Tällaisen keskikokoisen seuran vuotuisen toiminnan kulut on arvioitu 1990-luvulla tehdyissä selvityksissä keskimäärin 300 000 markaksi.

Yleishyödyllisten yhteisöjen maksamien matkakorvausten verovapautta voidaan perustella sillä, että matkaan liittyvän työn katsotaan tulevan yleishyödyllisen yhteisön eikä verovelvollisen omaksi hyväksi. Esimerkiksi urheilun alalla urheiluseuran sääntöjen mukaista toimintaa on nimenomaan kilpaurheilutoiminta. Urheilijat edustavat tällöin seura, ja seura osallistuu edustajiensa urheilusta aiheutuviin väline- ja muihin vastaaviin kustannuksiin. Seura järjestää esimerkiksi harjoitus- ja kilpailutiloja sekä joukkueen kuljetuksia. Tästä ei luonnollisestikaan katsota syntyvän osallistujalle veronalaista etua. Urheiluseurat ja muut yleishyödylliset yhteisöt voivat myös korvata jäsenilleen heidän yhteisön puolesta suorittamia menoja. Näitä voivat olla esimerkiksi menot kuljetusten hankkimisesta. Jos yhteisön toimintaan liittyvä matka tehdään jäsenen omalla kulkuvälineellä, on sen korvaaminen yhtä perusteltua kuin jos matka tehdään muulla tavoin.

Jotta yleishyödyllisten yhteisöjen vapaaehtoistyöntekijöille maksamien matkakustannusten korvausten verotus olisi tasapuolista

ja selkeää työsuhteessa olevien matkakustannuskorvauksiin verrattuna, tuloverolain 71 §:n mukaiseen työsuhteessa maksettavaan matkakustannusten korvaukseen ehdotetaan rinnastettavaksi myös lain 22 §:ssä tarkoitulta yleishyödylliseltä yhteisöltä saatu matkustamiskustannusten korvaus, päiväraha, ja majoittumiskorvaus yleishyödyllisen yhteisön hyväksi sen toimeksiannosta tehdystä matkasta silloinkin, kun verovelvollinen ei ole työsuhteessa yleishyödylliseen yhteisöön tai ei muuten saa palkkaa työstä, johon matka liittyy.

Yleishyödyllisen yhteisön työnantajana maksamien matkakustannusten korvausten asema ei muuttuisi. Yhteisöön ennakoperintälain 13 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettussa työsuhteessa oleville maksettavien korvausten verovapauden edellytykset eivät poikkeaisi siitä, mitä on voimassa muiden työnantajien osalta. Matkakustannukset voitaisiin korvata tuloverolain 72 §:ssä tarkoitetuista työmatkoista, jona ei pidettäisi näissä tapauksissa asunnon ja varsinaisen työpaikan välistä matkaa. Korvausten verovapaat enimmäismäärät olisivat Verohallituksen tuloverolain 73 §:n nojalla antaman päätöksen mukaiset. Samoja periaatteita sovellettaisiin edelleen myös matkoihin, jotka liittyvät ennakoperintälain 13 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettuihin palkallisiin tehtäviin. Koska palkasta on suoritettava työnantajan sosiaaliturvamaksu, maksajan on joka tapauksessa ratkaistava, kuuluuko suorituksen saaja ennakoperintälain 13 §:n piiriin. Ehdotettu säännös ei siten aiheuttaisi tässä mielessä uusia tulkintaongelmia.

Ehdotettu lainmuutos koskisi niitä yleishyödylliseltä yhteisöltä matkakustannusten korvausta saavia, jotka eivät saa palkkaa. Käytännössä kysymys olisi nimenomaan yhteisöissä vapaaehtoisesti vastikkeetta toimivista. Verovapaan matkakustannusten korvauksen maksaminen näille tahoille tulisi kysymykseen sellaisten matkojen osalta, jotka tehdään yleishyödyllisen yhteisön toimeksiannosta. Kysymys olisi siis matkoista, joiden suorittamisesta yhteisön lukuun on etukäteen asianmukaisesti päätetty. Tyypillisiä olisivat urheiluseuroissa matkat ohjelman mukaisesti harjoituksiin ja kilpailutapahtumiin ennakkoon sovitun henkilön hoitaessa kuljetuksen. Verovapaata korvausta ei voitaisi maksaa yhteisössä toimivalle pelkästään sillä perusteella, että hän on oma-aloitteisesti saapunut johonkin tilaisuuteen. Esimerkiksi

kokousmatkoista voisi korvausta maksaa, jos osallistuminen tapahtuu yhteisön edustajana tai kysymys on hallituksen tai vastaavan toimielimen jäsenyydestä. Yleisiin jäsenkokouksiin osallistumisesta ei sen sijaan voitaisi maksaa korvausta verottomasti.

Urheilun piirissä matkakustannusten korvauksen verotuksella on merkitystä kilpailutuomaritehtävissä toimiville, koska tehtävä suoritetaan pienehköä palkkiota vastaan usein vieraalla paikkakunnalla. Palkkion ja kustannusten korvauksen tuomareille maksaa yleensä urheilutilaisuuden järjestäjä, mutta tuomarin nimeää tehtävään muu taho. Sen vuoksi on katsottu, että tuomari ei saa enakkoperintälain 13 §:ssä tarkoitettua palkkaa. Tästä on seurannut, että kilpailutuomareiden saamia matkakustannusten korvauksia on verotettu samalla tavalla kuin palkatonta työtä tekevien saamia korvauksia. Kilometrikorvaukset on saatettu lukea veronalaiseksi tuloksi, ja vastaavien kustannusten vähentäminen on edellyttänyt nimenomaista vaatimusta verotuksessa. Ehdotettu muutos tulisi koskemaan myös kilpailutuomareita, koska he tekevät matkan kilpailuun yhteisön toimeksiannosta eivätkä oma-aloitteisesti.

Työsuhteessa kustannusten korvaukset maksetaan yleensä työ- ja virkaehtosopimusten mukaisesti, jolloin oikeus korvaukseen on matkaa tehtäessä tiedossa ja korvausta maksetaan kaikille työntekijöille yhtenäisen käytännön mukaisesti. Työmatkojen kustannukset eivät lähtökohtaisesti jää työntekijän itsensä kannettavaksi. Yhdistyksen toimintaan palkatta osallistuva ei sen sijaan voi edellyttää, että kaikki hänen kustannuksensa korvataan, eikä siihen yhteisöllä yleensä ole varojakaan. Korvauksen suorittamiseen ei ole samalla tavoin oikeudellista velvollisuutta kuin työsuhteessa. Vaikka korvausmahdollisuus yhdistyksen toimeksiannosta matkustettaessa on perusteltu, harkinnanvaraisuus tekee korvauksista enemmän työkorvausten luonteisia. Jotta korvauksen muodossa ei tosiasiallisesti maksettaisi palkkaa, verovapaille korvauksille ehdotetaan säädettäväksi yläraja.

Päivärahaa voitaisiin maksaa enintään 10 päivältä kalenterivuodessa ja matkustamiskustannusten korvausta muulla kuin julkisella kulkuneuvolla tehdyistä matkoista enintään 6 000 markkaa kalenterivuodessa. Rajat olisivat lopullisessa verotuksessa verovelvolliskohtaisia siitakin huolimatta, ettei maksajayhteisö voi olla tietoinen muiden maksa-

mista korvauksista. Maksajakohtaisesti määriteltä yläraja olisi helposti kierrettävissä. Julkisella kulkuneuvolla tehtävien matkojen korvaamista ei esitetä rajoitettavaksi. Matkat voitaisiin korvata asianmukaista tositetta vastaan. Matkalipulla selvitettyjen matkojen korvaaminen ei taloudellisesti eroa siitä, että yhteisö itse suoraan hankkii ja maksaa kuljetuksen, joten määrällinen rajoitus ei olisi johdonmukainen. Esimerkiksi urheiluseuroissa julkisilla kulkuneuvoilla tehdään pitkiäkin harjoitus- ja kilpailumatkoja. Tarkoituksena ei ole, että niiden kustannuksia luettaisiin urheilijan tuloksi.

Työmatkan käsite ei luontevasti sovellu henkilöihin, jotka eivät ole palkkatyössä. Asumon ja varsinaisen työpaikan välisten matkojen rajaaminen verovapaiden työmatkojen piiriin ulkopuolelle liittyy näiden matkojen luonteeseen ansiotyötä tekeville. Matkat ovat osittain elantomenojen luonteisia, ja niiden kustannukset ovat lopullisessa verotuksessa vain rajoitetusti vähennyskelpoiset. Vapaaehtoistyössä asetelma on erilainen. Verovapaan korvauksen piiriä ei ole siten syytä rajata palkattomien työntekijöiden osalta vain matkoja erityiselle työntekemispäikalle koskevaksi. Urheilun piirissä valmentajille, huoltajille ja urheilijoille voitaisiin korvata verovapaasti myös matkakustannukset kotoa harrastuspaikalle. Luottamushenkilöille voitaisiin korvata tehtävään liittyvät matkat kotoa järjestön toimipisteeseen ja talkootyöntekijöille kotoa talkootyökohteisiin.

Ehdotettu säännös koskee saatujen kustannustenkorvausten verovapautta. Sillä ei muuteta matkakustannusten vähennyskelpoisuutta koskevia periaatteita. Harrastustoimintaan liittyvät matkakustannukset eivät ole vähennyskelpoisia henkilökohtaisista tuloista. Harrastustoiminnan verotuksessa kustannuksia voidaan eräissä tapauksissa kuitenkin vähentää, jos harrastus on tuottanut tuloa. Jos puheena olevista matkakustannusten korvauksista on voimassa olevien säännösten nojalla verotettu, harrastustoiminnasta näin kertyneestä tulosta on voitu vähentää vastaavat selvitetty matkojen kustannukset. Harrastuksesta saattaa kertyä esimerkiksi urheilijoille mainos- ja sponsorituloa, jonka määrään asti voidaan vähentää toiminnan kustannuksia. Vaikka korvaukset luetaan veronalaiseksi tuloksi korvauksen ylärajan vuoksi, on siten mahdollista, että korvatut kustannukset voivat tulla vähennetyiksi lopullisessa verotuksessa.

2. Esityksen vaikutukset

Sairaalan lapsen hoitoedun verottomuudella ei ole käytännössä julkistaloudellisia vaikutuksia. Koska työnantajan järjestämä hoito on ilmiönä uusi, verokohteluakaan ei ole toistaiseksi vakiintunut. Asialla ei ole myöskään verotulojen kertymän kannalta merkitystä. Sitä vastoin verottomuuden varmistuminen lainsäädäntötoimin on tärkeää niiden yritysten kannalta, jotka käyttävät ja järjestävät kyseisiä palveluja.

Yleishyödyllisten yhteisöjen maksamien veronalaisiksi tuloksi luettujen matkakustannusten korvausten määrästä ei ole olemassa tietoja. Käytännössä matkakustannusten korvauksilla katettujen kustannusten vähentämisen jälkeen verovelvollisille ei ole juurikaan jäänyt verotettavaa tuloa. Ehdotettujen säännösten tarkoitus on selventää oikeustilaa, ja esitys johtaisikin ilmeisesti vain vähäisessä määrin nykyisin verotettujen tulojen jäämiseen verotuksen ulkopuolelle. Ehdotetut korvausten vuosittaiset ylärajat lisäävät toisaalta periaatteessa verotuloja, vaikkakin voidaan olettaa, ettei rajat ylittäviä korvauksia ole tähänkään asti sanottavasti maksettu.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä valtiovainministeriössä. Yleishyödyllisten yhteisöjen kulukorvaussäännöstä valmisteltaessa on kuultu Verohallitusta sekä Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry:n edustajaa. Sairaalan lapsen hoitoedun verottomuutta valmisteltaessa on kuultu alalla toimivia yrityksiä.

4. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Sairaalan lapsen hoitoedun verotusta koskevaa muutosta sovellettaisiin ensimmäisen kerran jo kulumassa olevalta vuodelta 2000 toimitettavassa verotuksessa. Matkakustannusten korvausten verotusta koskevaa muutosta sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2001 toimitettavassa verotuksessa.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki**tuloverolain 69 ja 71 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun tuloverolain (1535/1992) 69 §:ään uusi 3 momentti ja 71 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laissa 1170/1998, uusi 3 momentti, seuraavasti:

69 §*Tavanomainen henkilökuntaetu*

Veronalaista tuloa ei synny työnantajan tilapäisesti järjestämästä sairaan lapsen hoidosta ajalta, jona työntekijällä olisi oikeus hoitovapaaseen täysin palkkaeduin. Tilapäisenä pidetään saman sairaustapauksen johdosta enintään neljän päivän pituisia hoitajaksoja.

71 §*Verovapaat matkakustannusten korvaukset*

Työnantajalta työmatkasta saatuun matkakustannusten korvaukseen rinnastetaan 22 §:ssä tarkoitettulta yleishyödylliseltä yhteisöltä saatu matkakustannusten korvaus yleishyödyllisen yhteisön hyväksi sen toi-

meksiannosta tehdystä matkasta silloinkin, kun verovelvollinen ei ole työsuhteessa yleishyödylliseen yhteisöön tai ei muuten saa palkkaa työstä, johon matka liittyy. Tällaisesta matkakustannusten korvauksesta on kuitenkin verovapaata tuloa vain:

- 1) päiväraha enintään kymmeneltä päivältä kalenterivuodessa;
- 2) majoittumiskorvaus;
- 3) matkustamiskustannusten korvaus, jota voidaan suorittaa myös verovelvollisen asunnolta tehdystä matkasta 72 §:n 3 momentin estämättä; matkustamiskustannusten korvauksesta muulla kuin julkisella kulkuneuvolla tehdystä matkasta on verovapaata enintään 6 000 markkaa kalenterivuodelta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuu-
ta 2000.

Tämän lain 69 §:ää sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2000 toimitettavassa verotuksessa ja 71 §:ää ensimmäisen kerran vuodelta 2001 toimitettavassa verotuksessa.

Naantalissa 16 päivänä kesäkuuta 2000

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Suvi-Anne Siimes*